

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501 ☎: 06-1/441-6502

✉: titkarsag@panasztestulet.hu

🌐: www.panasztestulet.hu

Ügyszám: FRP/392/2012/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

38/2013. (II. 6.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszosok**¹ 2012. május 29-én előterjesztett **panasza alapján indult eljárásban** a 2013. február 6-án megtartott zárt ülésén született állásfoglalását

megküldi az Országos Rendőrfőkapitánynak.

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.**

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

1) Az I. r. panaszos 2012. május 27-én elektronikus úton terjesztette elő panaszát, amelyet aláírásával megerősítve 2012. június 15-én postai úton is megküldött a Testületnek. Az I. r. panaszos 2012. június 28-án postára adott levelében csatolt egy ügyvédi meghatalmazást is, amelyben a II. r. panaszos a Testület előtt folyamatban lévő panaszeljárársban történő képviselőre hatalmazza meg. A panaszosok beadványukban az alábbiakat adták elő.

Az I. r. panaszos 2012. május 20-án este 18 órakor értesítést kapott a Nemzeti Jogvédő Szolgálat központi ügyeletéről, hogy B. városban, az A. úton lévő létesítmény előtt engedélyezett tüntetés folyik D. P. magánszemély ellen, ahonnan előállítottak a II. r. panaszost. A II. r. panaszost – aki egy 70 éves hölgy – a tüntetés kavargásában valaki „pofonvágtá”, ezért elvesztette egyensúlyát, és a kezében tartott zászló rúdjaival megütött egy D. P. mellett demonstráló férfit. A helyszínen eljáró rendőrök a férfit – cselekményét

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszosok személyes adatait töröltük.

becsületsértésnek minősítve – elengedték, a II. r. panaszost pedig garázdaság miatt előállították a BRFK Kerületi Rendőrkapitányságra.

Az I. r. panaszos először telefonon vette fel a kapcsolatot a rendőrkapitánysággal, hogy megtudja, a II. r. panaszost valóban oda állították-e elő. A rendőrkapitányságon K. ügyeletes tiszttel beszélt, aki semmiféle felvilágosítást nem adott. Ezt követően, 19 óra után személyesen is megjelent a BRFK Kerületi Rendőrkapitányságon, ahol a kapu-ügyeletes azonnal bejelentette K. ügyeletes tiszthez, majd visszajöve arra kérte az I. r. panaszost, hogy várjon, amíg szólítják.

Kb. háromnegyed óra elteltével jött ki az ügyeletes tiszt a szobájából és kérdezte meg az I. r. panaszostól, hogy mire vár. Az I. r. panaszos már ezt is furcsának találta, de emlékeztette, hogy korábban beszéltek telefonon, és azért jött, mert a II. r. panaszos rokonai a jogvédő szolgálatnál bejelentették a hölgy előállítását. Elmondta, hogy ő kívánja ellátni a II. r. panaszos védelmét, és kérte, tegyék lehetővé számára, hogy személyesen is beszélhessen vele, és aláírást nyújtson a meghatalmazást. Az ügyeletes tiszt ezután „a hírvivő szerepét töltötte be” az I. r. panaszos és a kihallgatását végző rendőrségi alkalmazott között. Először arról tájékoztatta az I. r. panaszost, hogy megbeszéli a kihallgatást végző rendőrrel, majd 20 óra körül visszajött, és közölte, hogy a kihallgatás még nem történt meg. Előadta, hogy még folyik a zászló lefoglalása, ami „nagyon komoly dolog”, nem megy egyik percről a másikra.

Az I. r. panaszos tájékoztatta az ügyeletes tisztet arról, hogy az elmúlt évek során több száz személy védelmét látta el, és tisztában van a dolgok menetével, a védő és az előállított jogaival is. Újra kérte az ügyeletes tisztet, hogy tegye lehetővé, hogy személyes kapcsolatba lépjen a II. r. panaszossal, a kihallgatásán jelen lehessen, és a védelmét elláthassa. Azt is elmondta, hogy a II. r. panaszosnak tudomása szerint különféle betegségei vannak, az állapota esetleg rosszra is fordulhat. Az ügyeletes tiszt ezután is ígéretet tett arra, hogy beszél a kihallgatást végző rendőrrel, és tájékoztatja az I. r. panaszost. Ez a „játék” majdnem este fél 10-ig folytatódott, amikor az I. r. panaszos az ügyeletes tisztnek bejelentette, hogy panaszt kíván tenni amiért nem teremthet személyes kapcsolatot az előállítottal. Álláspontja szerint ezzel egyrészt akadályozzák, hogy a törvényben biztosított védői jogait gyakorolja, másrészt az eljárásuk súlyosan sérti az előállított személy védelméhez való jogait is.

Ezt követően az ügyeletes tiszt ismét elment, majd visszaérve közölte, az I. r. panaszos nem láthatja el az előállított védelmét, mert a II. r. panaszos jegyzőkönyvben kijelentette, hogy van védője, ezért nem kéri a Nemzeti Jogvédő Szolgálat védelmét. Hozzátette, az I. r. panaszos, mint ügyvéd tudhatja, hogy ezek után nem léphet kapcsolatba az előállítottal. Az I. r. panaszos erre közölte, hogy amennyiben ezt az előállított személyesen neki mondja, akkor tudomásul veszi, de ilyen módon a közlést nem tartja hivatalosnak és elfogadhatónak. Az ügyeletes tiszt mindezek ellenére kijelentette, hogy nem láthatja el a védelmet, ezért az I. r. panaszos 22 óra körül kénytelen volt dolga végezte nélkül elhagyni a rendőrkapitányságot.

Másnap a II. r. panaszos jelentkezett a Nemzeti Jogvédő Szolgálat ügyvezetőjénél, és előadta a rendőrségen tartózkodása alatt történeteket. Elmondta, hogy vele senki nem közölte, hogy a jogvédő szolgálattól este 19 órától egy ügyvéd várakozott rá, és ő nem nyilatkozta jegyzőkönyvbe, hogy nem kéri a Nemzeti Jogvédő Szolgálat védelmét.

Az I. r. panaszos sérelmezi, hogy mint a védelem ellátására megjelent védőt, közel három órán keresztül valótlan ürügyekkel várakoztatták, és végül elzárták a védői jogainak gyakorlásától. Megítélése szerint a rendőrség megsértette a büntetőeljárásról szóló 1998. évi

XIX. törvényben (a továbbiakban: Be.) biztosított védői jogait. Álláspontja szerint a rendőrség azzal, hogy őt az előállítottól valótlán állításokkal távol tartotta, jelenlétét a II. r. panaszos elől elhallgatta és így a II. r. panaszost védő jelenléte nélkül kihallgatta, megsértette a II. r. panaszos védelemhez való alapvető jogát. Meglátása szerint továbbá kettős mércét alkalmazott a rendőrség azzal, hogy a II. r. panaszost – akinek az arcán még másnap, az internetes felvételeken is látszott a bekéült folt – megütő férfit a helyszínen elengedték azzal, hogy cselekménye becsületsértés, míg az idős hölgyet – cselekményét garázdaságnak minősítve – előállították.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbi releváns tények voltak megállapíthatók.

1) A BRFK Kerületi Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály alosztályvezetőjének 2012. július 12-én kelt parancsnoki kivizsgálása szerint 2012. május 20-án garázdaság vétségének elkövetése miatt indítottak nyomozást a II. r. panaszossal szemben. A rendelkezésre álló adatok szerint 2012. május 20-án 17 órától 21 óráig bejelentett demonstrációt tartottak B. városban az A. úton lévő létesítmény előtt. A demonstráció során 17 óra 40 perckor a II. r. panaszost a Készenléti Rendőrség beosztotti állománya intézkedés alá vonta, majd a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján elfogták és további intézkedések megtétele céljából a BRFK Kerületi Rendőrkapitányságra előállították.

A II. r. panaszost 17 óra 45 perckor állították elő, és az előállító helyiség előtt lévő ráccsal elzárt területen helyezték el. Az intézkedő rendőrök a II. r. panaszost megütő személy kilétéről nem rendelkeztek információval, őt nem igazoltatták. A rendőri jelentés alapján bűncselekmény megalapozott gyanúja merült fel a II. r. panaszossal szemben a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: Btk.) 271. § (1) bekezdése alapján, ezért a Be. 179. § (1) bekezdése alapján gyanúsítottként hallgatták ki.

A II. r. panaszos a gyanúsítással, illetve a lefoglalással szemben panasszal nem élt, gyanúsított kihallgatására 20 óra 5 perc és 20 óra 35 perc között került sor, vallomást azonban nem tett, hanem úgy nyilatkozott: „... jelenleg nem kívánok semmit sem mondani. Vallomást talán később a majdan meghatalmazandó védőm Dr. G.-N. jelenlétében teszek.” A II. r. panaszos a személyes adataival kapcsolatban sem nyilatkozott. A kihallgatás idején, 19 és 20 óra között megjelent a rendőrkapitányság épületében az I. r. panaszos, aki elmondása szerint a II. r. panaszos védelmét kívánta ellátni.

Az ügyeletes tiszt ezt megelőzően telefonon arról tájékoztatta, hogy mivel távbeszélőn keresztül senki nem azonosítható, nem ad ki semmilyen információt az előállítottól. Kérte az I. r. panaszost, hogy fáradjon be személyesen a BRFK Kerületi Rendőrkapitányság épületébe. Ezután jelent meg személyesen az I. r. panaszos, akinek – az ÜTI elmondása alapján – néhány percet valóban kellett várnia, azonban semmiképpen nem háromnegyed órát. Amikor az ÜTI meghallgatta az I. r. panaszost, a II. r. panaszos kihallgatása már folyamatban volt, azt gyakorlatilag be is fejezték. A kihallgatást fogantató r. zászlós a jelentésében előadta, hogy amikor az ÜTI közölte vele, hogy az épületben tartózkodik egy védő, aki a II. r. panaszossal szeretne beszélni, akkor már gyakorlatilag befejezte a jegyzőkönyvezést. A r. zászlós tájékoztatta a II. r. panaszost arról, hogy az I. r. panaszos megjelent, ő azonban úgy nyilatkozott, hogy majd csak dr. G.-N.-el kíván beszélni. A tájékoztatást a r. zászlós külön

nem jegyzőkönyvezte az alosztályvezető meglátása szerint hibát követve el ezzel. A kihallgatást követően a II. r. panaszost rabosították (kb. 20 óra 40 perctől 21 óráig), zászlóját lefoglalták (21 óra 5 perctől 21 óra 15 percig), majd 21 óra 45 perckor szabadon bocsátották. Fentiek miatt nem megalapozott a panasz azon része, hogy az I. r. panaszos 22 óráig tartózkodott az épületben, mert ebben az esetben találkoznia kellett volna a II. r. panaszossal.

A parancsnoki kivizsgálás szerint a II. r. panaszos a befogadásakor úgy nyilatkozott, hogy nem szed semmilyen gyógyszert, illetve nem szenved semmilyen betegségben. Az előállítását követően egyébként a kapitányság épületébe mentőt kértek hozzá, aki megvizsgálta a rajta keletkezett sérülést is. A mentő 19 óra 20 perckor távozott az épületből, amelyről nem tesz említést az I. r. panaszos, így az alosztályvezető meglátása szerint csak ezután érkezhettek meg.

2) Az előállítás végrehajtásáról szóló jelentés szerint a II. r. panaszost 2012. május 20-án 17 óra 45 perckor az Rtv. 29. § (1) bekezdés első fordulata alapján igazoltatták, és az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján – mint szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten ért személyt – előállították. Az intézkedés során kényszerítő eszközt nem alkalmaztak. A védelemhez való jog gyakorlására vonatkozó szóbeli közlés megtörtént, és az előállító helyiségben történő elhelyezéssel kapcsolatban a jogairól és kötelezettségeiről szóló írásos tájékoztatást a panaszos megkapta. Az előállítás okáról szóló tájékoztatót, valamint az előállítás időtartamáról szóló igazolást kiadták.

A jelentés az intézkedés alapjául szolgáló eseményt az alábbiak szerint rögzíti. Az intézkedő rendőrök (Á. r. főtorzsászlós és O. r. őrmester) 2012. május 20-án 17 órától biztosítási feladatokat láttak el B. városban, az A. út fent említett részén, ahol – az épületen belül található létesítményben – bejelentett rendezvény zajlott. 17 óra 30 perc körül az utasításnak megfelelően a rendőrök láncban felálltak az épület előtt a járdán, az épület és az út között. Előttük nagyobb létszámú, a létesítményben zajló rendezvény ellenében szintén a fenti címre bejelentett demonstrációra érkező tömeg volt jelen, amelynek tagjai „különböző vérmérséklettel adtak hangot véleményüknek.”

Az egyik intézkedő rendőr 17 óra 45 perckor észlelte, hogy előtte a tömegben megjelent egy középkorú férfi, aki a tömegben átvágva az épület bejárata felé igyekezett. A sorfaltól, és így a rendőrtől kb. 1 m-re lehetett, amikor a rendőrök szeme láttára a panaszos a kezében tartott zászlórúddal – amin egy nemzeti színű zászló volt – hátulról egyszer fejbe ütötte az áthaladó férfit. Erre a megütött férfi hátrafordult, és jobb kézfejjel visszafelé ütött. Az ütés a II. r. panaszos jobb arcát érte, aki még két alkalommal felé ütött, de a rendőrök a hirtelen támadt lökdösődés miatt azt már nem látták, hogy ezek az ütések eltalálták-e a férfit, aki ezt követően el is tűnt a látóterükből.

Ezzel egy időben a rendőrök mögött megjelent H. r. őrnagy, aki a rendőri sorfalon átlépve kikísérte a II. r. panaszost a tömegből a rendőrsorfal túloldalára. Mivel a r. őrnagy a kiemelést egyedül hajtotta végre, a r. főtorzsászlós a sorfal mögötti néhány méterrel keresztül elkísérte, majd miután biztonságos távolba értek, visszaállt a helyére a sorfalba. Ezt követően a sorfal mögött álló J. r. őrnagy, a Készenléti Rendőrség osztályvezető helyettese utasította a r. főtorzsászlóst, hogy a II. r. panaszost bűncselekmény elkövetése miatt fogja el és állítsa elő a BRFK Kerületi Rendőrkapitányságára. A r. főtorzsászlós ezt követően a II. r. panaszost az utasításnak megfelelően a helyszínen átvette a r. őrnagytól, őt a helyszínen elfogta, majd előállította. A r. főtorzsászlós a II. r. panaszos adatait ellenőrizte az EDR sms körözési rendszerben, amelyben a panaszos nem szerepelt. A dulakodás során szerzett sérülések miatt

az Országos Mentőszolgálatot a kerületi ügyelet vezetője értesítette. A BRFK Kerületi Rendőrkapitányságra 19 óra 15 perckor érkezett ki a mentőápoló, aki az előállított személyt megvizsgálta, és sérüléseit ellátta. Nyilatkozata szerint a II. r. panaszos sérülése nyolc napon belül gyógyuló könnyű sérülés volt.

A parancsnoki vélemény és kivizsgálás szerint az igazoltatás és az elfogás jogszerű, szakszerű és arányos volt.

3) Az előállítás időtartamáról szóló igazolás szerint a II. r. panaszos előállítása 2012. május 20-án 17 óra 45 perctől 21 óra 45 percig tartott.

4) Az előállított személy nyilatkozata elnevezésű irat tanúsága szerint, amelyet a II. r. panaszos aláírásával látott el, a II. r. panaszosnak folyamatos kezelést, orvosi felügyeletet igénylő betegsége, krónikus, illetve fertőző betegsége nincs, gyógyszert nem fogyaszt. A II. r. panaszosnak az előállítás során sérülése nem keletkezett, panasza nincs, hozzátartozó vagy más személy értesítését nem kérte.

5) Az OMSZ Mentési dokumentációs lap szerint a bejelentés 18 óra 13 perckor történt, és a mentők 19 óra 5 perctől 19 óra 20 percig tartózkodtak a kapitányságon. Az anamnézis szerint a panaszost egy ismeretlen férfi egy alkalommal, arca jobb oldalán ököllel megütötte. Eszméletvesztés nem történt, a panaszos egyéb betegséget, gyógyszereszedést, alkoholfogyasztást negált. Arca jobb oldalán, a szem alatt haematoma látható. (A kézzel írt szövegnek a haematoma kiterjedésére vonatkozó része a másolaton olvashatatlan.)

6) K. r. hadnagy, ügyeletes tiszt 2012. május 29-én kelt jelentése szerint 2012. május 20-án B. város egyik kerületében bejelentett demonstráció volt folyamatban 18 órától 21 óráig az A. út területén. A Készenléti Rendőrség járőrei telefonon keresztül kapcsolatba léptek az ügyeletes tiszttel, és tájékoztatták, hogy egy hölgyet állítottak elő a kapitányság épületébe garázdaság elkövetésének megalapozott gyanúja miatt. Az ügyeletes kérdésére a Készenléti Rendőrség járőrei annyit tudtak elmondani, hogy a demonstráló tömegből egy hölgy egy zászló rúdjaival fejbe ütött egy férfit, aki az ütést viszonozta, a hölgy pedig könnyű sérülést szenvedett. Az ügyeletes tiszt azon kérdésére, hogy a férfi személyazonossága megállapítást nyert-e, illetve a férfi előállítása is folyamatban lesz-e, azt a tájékoztatást kapta, hogy a férfit nem, csak a hölgyet állítják elő. A kapitányságon az esti órákban a Készenléti Rendőrség járőrei megjelentek a II. r. panaszossal, akit a parancsnokukkal történt egyeztetést követően az előállító helyiségben helyeztek el. Az ügyeletes tiszt ekkor tájékoztatta a szolgálatban lévő készenlétes nyomozót a történetekről, és az esetet jelezte a megbízott Bűnügyi Osztályvezetőnek is. A készenlétes nyomozó a II. r. panaszost felkísérte a hivatali helyiségbe és megkezdte a panaszos gyanúsított kihallgatását. Az ügyeletes tiszt az előállítás, valamint a kihallgatás kezdetének pontos időpontjára már nem emlékszik.

Ezután telefonon megkereste az ügyeletes tisztet egy jogi képviselő (az I. r. panaszos), és elmondta, hogy egy jogvédő szervezettől telefonál, mert tudomása szerint előállítottak a kapitányság épületébe egy idős hölgyet bűncselekmény elkövetésén tettenérés miatt, akinek a jogi képviseletét kívánta ellátni. Az ügyeletes tiszt tájékoztatta az I. r. panaszost arról, hogy telefonon nem adhat ki információt az előállítottak személyéről, illetve arról, hogy amennyiben a gyanúsított kéri jogi képviselő kiértékelését, a kérést a hatóság teljesíteni fogja. Ekkor az I. r. panaszos elmondta, hogy nincs még megbízva a jogi képviselettel.

Az este folyamán – a pontos időpontra az ÜTI már nem emlékezett – az I. r. panaszos megjelent a kapitányság épületében, ahol az ÜTI ismételten jogi felvilágosítást adott neki a jogi képviselet ellátásával kapcsolatban. Az I. r. panaszos erre felháborodottan közölte, hogy az épületet nem kívánja elhagyni, amíg az előállítottnal nem beszélt. Ekkor az ÜTI felvette a kapcsolatot a készenlétes nyomozóval, aki arról tájékoztatta, hogy a II. r. panaszos gyanúsított kihallgatása már folyamatban van, és annak során a II. r. panaszos úgy nyilatkozott, hogy a későbbiek során dr. G.-N.-t kívánja meghatalmazni, mint jogi képviselőjét. Ekkor az I. r. panaszos felháborodottan közölte, hogy azonnal felhív egy képviselő urat, és továbbra is azt követelte, hogy beszélhessen a II. r. panaszossal annak ellenére, hogy ő nem bízta meg a jogi képviselettel.

Ezek után az ÜTI felvette a kapcsolatot a Bűnügyi Osztály megbízott vezetőjével, akit tájékoztattott az I. r. panaszos kéréséről. Az osztályvezető ekkor arra utasította az ÜTI-t, hogy adjon jogi felvilágosítást az I. r. panaszosnak az ügyvédi jogkör ellátásával kapcsolatban, aminek az ÜTI eleget tett. Az I. r. panaszos közölte, hogy olyan még nem fordult vele elő, hogy egy kapitányságon nem engedik, hogy beszéljen a gyanúsítottal, amire az ÜTI közölte vele, hogy azért nem, mert nem rendelkezik meghatalmazással, valamint a II. r. panaszos nem őt jelölte meg, mint azt a személyt, akit a jogi képviseletével szeretne megbízni. Megnyugtatta továbbá, hogy a II. r. panaszos szabadon bocsátását követően beszélhet vele. Ezek után az I. r. panaszos felháborodottan távozott az épületből.

7) K. r. hadnagy, ügyeletes tiszt 2012. július 12-én az alábbiakkal egészítette ki a jelentését. A rendőrkapitányság épületében megjelent I. r. panaszos az épületben várakozni kényszerült, mivel a r. hadnagy az ügyeletes tiszt feladatait végezte, azonban az I. r. panaszosnak nem kellett háromnegyed órát várakoznia. A várakozás pontos időtartamára az ÜTI már nem emlékszik, de amint lehetséges volt, személyesen is egyeztetett vele a kérésének megfelelően. Az intézkedés óta eltelt idő miatt a pontos időpontokra az ÜTI már nem emlékszik, abban azonban biztos, hogy az I. r. panaszos nem várakozott rá 45 percet, a személyes egyeztetésre történő várakozás időtartama ezt meg sem közelítette. Emlékezete szerint az I. r. panaszosnak néhány percnél többet nem kellett várakoznia.

8) A gyanúsított kihallgatást végző N. r. zászlós 2012. május 29-én kelt jelentésében az alábbiakat adta elő. 2012. május 20-án 8 óra és 2012. május 21-én 8 óra között készenlétes nyomozói szolgálatot látott el. Ezen készenlétes nyomozói szolgálata során – a pontos időre már nem emlékszik – az ÜTI azt az utasítást adta neki, hogy a II. r. panaszos cselekményével kapcsolatban az előállítást végző Készenléti Rendőrség járőreitől tájékozódjon, és a szóbeli tájékoztatás alapján hallgassa ki a II. r. panaszost gyanúsítottként garázdaság elkövetésének megalapozott gyanúja miatt. Az ÜTI arról is tájékoztatta, hogy a fenti utasítását a Bűnügyi Osztályvezető utasítása alapján adta.

A r. zászlós az utasítást végrehajtotta, a II. r. panaszost kihallgatta. A kihallgatás alatt az ÜTI telefonon felvette a kapcsolatot a r. zászlóssal, és arról tájékoztatta, hogy a rendőrkapitányságon megjelent egy jogi képviselő (az I. r. panaszos), akinek a nevére a r. zászlós már nem emlékszik. Az ÜTI arról is tájékoztatta, hogy ez az I. r. panaszos nem rendelkezik meghatalmazással, de ennek ellenére beszélni akar a gyanúsítottal. A r. zászlós tájékoztatta az ÜTI-t, hogy a jegyzőkönyv felvétele során a gyanúsított vallomásának részénél jár, és a gyanúsított a vallomásában már az alábbi nyilatkozatot megtette: „jelenleg nem kívánok semmit sem mondani, vallomást talán később a majdan meghatalmazandó védőm, dr. G.-N. jelenlétében teszek”.

Ezt követően a r. zászlós az ÜTI-t tájékoztatta arról is, hogy a II. r. panaszos a kihallgatás során nem kérte sem az I. r. panaszos, sem más jogi képviselő értesítését, illetve egyszer sem tett olyan nyilatkozatot, hogy a gyanúsított kihallgatást megelőzően bármilyen jogi képviselővel szeretne konzultálni. A r. zászlós a fentieket követően a II. r. panaszos gyanúsított kihallgatási jegyzőkönyvét lezárta, amit a panaszos elolvasás után helybenhagyólag aláírt. Ezt követően a szükséges eljárási cselekmények elvégzését követően igazolást állított ki az előállítás idejéről, majd szabadon bocsátotta a II. r. panaszost.

9) A lefoglalásról szóló jegyzőkönyv szerint a lefoglalás 2012. május 20-án 21 óra 5 perctől 21 óra 15 percig tartott. A jegyzőkönyv, valamint a lefoglalást elrendelő határozat az esettel kapcsolatban az ügy elbírálása szempontjából releváns új információt nem tartalmaz, ezért azok ismertetésétől a Testület eltekint.

10) A gyanúsított kihallgatásáról felvett jegyzőkönyv szerint a gyanúsított vallomása az alábbiak szerint zajlott:

„Nyomozó: Ön úgy nyilatkozott, hogy nem kíván vallomást tenni, a feltett kérdésekre hajlandó válaszolni?

Gyan.: Nem, jelenleg nem kívánok semmit sem mondani. Vallomást talán később a majdan meghatalmazandó védőm, dr. G.-N. jelenlétében teszek.

Nyomozó: A fentiekén kívül mást tud vagy kíván még elmondani?

Gyan.: Nem, jelenleg semmi mást nem akarok mondani.”

11) A rendőrség a Testület rendelkezésére bocsátott egy, a panaszolt incidens időpontjában, egy térfigyelő kamera által készített, hang nélküli videofelvételt. A felvételen látható, hogy egy férfi lendületesen az épület bejárata felé siet, és a panaszos mellett elmenve, őt – a felvétel alapján úgy tűnik, hogy nem szándékosan – meglöki. A férfi a lökést követően egy pillanatra megáll, visszafordul, feltehetőleg mond valamit a panaszosnak, majd továbbhalad. A felvételen – mivel a térfigyelő kamera felvétele szaggatott – ütés nem látható. A panaszos ezt követően, három alkalommal, a zászlórúddal a távolodó férfi után üt. A harmadik ütéskor a zászlórúdra két kézzel ráfog. A férfi az épület bejárata felé halad, az azonban, hogy az incidenst követően – amely a térfigyelő kamera által rögzített kép jobb felső sarkában látható – oda bement-e, a felvételen már nem látható. Az eseményeket követően a rendőrök a panaszost a tömegből kiemelik, dr. G.-N. követi őket.

III.

A Testület az I. és II. r. panaszos sérelmeit elkülönülten vizsgálta.

A)

Az I. r. panaszos sérelmezte, hogy a rendőrkapitányságon több órán keresztül várakoztatták, és ez idő alatt nem tették számára lehetővé, hogy a II. r. panaszossal beszéljen, amivel az I. r. panaszost védői jogainak, a II. r. panaszost pedig védelemhez való jogának gyakorlásában akadályozták, illetve végül elzárták.

Az I. r. panaszos elmondása szerint 19 óra után jelent meg személyesen a BRFK Kerületi Rendőrkapitányságon. Itt kb. háromnegyed óra elteltével volt lehetősége először beszélni az ügyeletes tiszttel, aki ezt követően a beadvány szerint a „közvetítő szerepét” töltötte be az I. r. panaszos és a kihallgatást végző rendőr között este fél 10-ig, amikor az ügyeletes tiszt végül azt közölte az I. r. panaszossal, hogy nem láthatja el az előállított védelmét, mert a II. r.

panaszos jegyzőkönyvben kijelentette, hogy van védője, ezért nem kéri a Nemzeti Jogvédő Szolgálat védelmét. Az I. r. panaszos 22 óra körül kénytelen volt dolga végezte nélkül elhagyni a rendőrkapitányságot.

A várakoztatás tekintetében a rendőrség előadása több ponton eltér a panaszban leírtaktól. Az ügyeletes tiszt kiegészítő jelentése szerint az este folyamán a rendőrkapitányság épületében megjelent az I. r. panaszos, aki várakozni kényszerült, mivel a r. hadnagy az ügyeletes tiszti feladatait végezte, azonban az I. r. panaszosnak nem kellett háromnegyed órát várakoznia. A várakozás pontos időtartamára az ÜTI már nem emlékszik, de amint lehetséges volt, személyesen is egyeztetett az I. r. panaszossal. A pontos időpontokra az ÜTI már nem emlékszik, abban azonban biztos, hogy az I. r. panaszos nem várakozott rá 45 perccel, a személyes egyeztetésre történő várakozás időtartama ezt meg sem közelítette. Emlékezet szerint az I. r. panaszosnak néhány percnél többet nem kellett várakoznia.

A kapitányságvezető a panaszosok által előadottakat egyrészt azzal cáfolta, hogy a mentő 19 óra 20 perckor távozott az épületből, ekkor tehát az I. r. panaszos még bizonyosan nem volt jelen, mert a beadványban erről nem tesz említést; másrészt a II. r. panaszost már 21 óra 45 perckor szabadon bocsátották, ezért amennyiben az I. r. panaszos 22 óráig maradt volna a kapitányságon, a II. r. panaszossal találkoznia kellett volna.

Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése értelmében akinek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette – választása szerint – panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálják el.

E rendelkezés alapján a Testület hatáskörébe kizárólag azon rendőri intézkedések és mulasztások tartoznak, amelyek az Rtv. felsorolt fejezeteinek alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),
  - a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (különösen: igazoltatás, ruházat- csomagjármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),
  - a kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlátás stb.),
- tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

A büntetőeljárás alapelveit – így a védői jogokat, valamint a védelemhez való jogot is – nem az Rtv., hanem a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) szabályozzák:

A Be. 43. § (3) bekezdés a) pontja értelmében a fogva lévő terhelt jogosult arra, hogy a védőjével, és ha külföldi állampolgár, az államának konzuli képviselőjével a kapcsolatot felvegye, vele írásban és szóban ellenőrzés nélkül érintkezzen. A belügyminiszter irányítása alá tartozó nyomozó hatóságok nyomozásának részletes szabályairól és a nyomozási cselekmények jegyzőkönyv helyett más módon való rögzítésének szabályairól szóló 23/2003. (VI. 24.) BM-IM együttes rendelet (a továbbiakban: Rendelet) 4. § (4) bekezdése szerint az

Rtv. 33. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján elfogott és előállított személyt az elfogás, illetve az előállítás kezdetétől megilleti a védelemhez való jog.

A Be. 44. § (1) bekezdése szerint védőként meghatalmazás vagy kirendelés alapján ügyvéd, illetőleg külön törvényben foglalt feltételek esetén európai közösségi jogász járhat el. A Rendelet 6. §-a szerint a fogva tartás elrendelését követően – a 4. § (4) bekezdése esetén az elfogástól, illetőleg az előállítástól kezdődően – a gyanúsított első kihallgatása előtt biztosítani kell, hogy védőt hatalmazhasson meg.

Az Rtv. hivatkozott hatásköri rendelkezése értelmében a Testület – fő szabály szerint – nem vizsgálhatja a rendőrség nyomozó hatóságként végzett, Be. által szabályozott tevékenységét. Ez alól csak az jelent – megszorítóan értelmezett – kivételt, ha a Be. nem biztosít valamely jogsértéssel szemben sajátlagos jogorvoslatot. Figyelemmel arra, hogy a Be. 196. §-a alapján („akinek az ügyész vagy a nyomozó hatóság intézkedése vagy intézkedésének elmulasztása a jogait vagy érdekeit közvetlenül sérti, az a tudomásszerzéstől számított nyolc napon belül panasszal élhet”) **a panaszosoknak megfelelő jogorvoslat állt a rendelkezésére, a Testület a panasz ezen részét nem vizsgálhatta, ezért e kérdésben hatáskörének hiányát állapította meg.**

B)

Kétségtelenül fennáll ugyanakkor a Testület hatásköre a II. r. panaszos előállításával és annak körülményeivel kapcsolatban.

E körben a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a II. r. panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye II. cikkében foglalt emberi méltósághoz, illetve az abból levezethető testi integritáshoz a IV. cikk (1) bekezdésében rögzített személyi szabadsághoz, valamint a XXIV. cikkben foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát az alábbiak szerint.

1) A Testület a II. r. panaszos előállításának jogszerűségével kapcsolatban az alábbi megállapításokat teszi.

A panaszosok beadványukban sérelmezték, hogy a II. r. panaszost garázdaság miatt előállították, az őt megütő férfit pedig – cselekményét becsületsértésnek minősítve – elengedték. A panaszosok hangsúlyozzák, hogy a II. r. panaszos az ütéstől egyensúlyát veszítve, önkéntelenül ütötte meg a férfit.

A panaszosi előadással szemben az előállítás végrehajtásáról szóló jelentés szerint az egyik intézkedő rendőr 17 óra 45 perckor észlelte, hogy megjelent egy középkorú férfi, aki a tömegben átvágva az A. úton található épület bejárata felé igyekezett. A rendőri sorfaltól kb. 1 m-re lehetett, amikor a rendőrök szeme láttára a II. r. panaszos a kezében tartott zászlórúddal – amin egy nemzeti színű zászló volt – hátulról egyszer fejbe ütötte az áthaladó férfit. A megütött férfi erre hátrafordult, és jobb kézfejjel visszafelé ütött. Az ütés a II. r. panaszos jobb arcát érte, aki még két alkalommal a férfi felé ütött, de a rendőrök a hirtelen támadt lökdösődés miatt azt már nem látták, hogy ezek az ütések eltalálták-e a férfit, aki ezt követően el is tűnt a látóterükből. A jelentés szerint a panaszost az Rtv. 29. § (1) bekezdés első fordulata alapján igazoltatták és a 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján előállították.

A rendőrség által rendelkezésre bocsátott videofelvétel a rendőrség előadását támasztja alá. A felvételen látható, hogy egy férfi lendületesen az épület bejárata felé siet, és a panaszos mellett elmenve, őt – a felvétel alapján úgy tűnik, hogy nem szándékosan – meglöki. A férfi a lökést követően egy pillanatra megáll, visszafordul, feltehetőleg mond valamit a panaszosnak, majd továbbhalad. A felvételen – mivel a térfigyelő kamera felvétele szaggatott – az ütés nem látható. A panaszos ezt követően, három alkalommal, a zászlórúddal a távolodó férfi után üt. A harmadik ütéskor a zászlórúdra két kézzel ráfog.

Az Rtv. 33. § (1) bekezdésének a) pontja a rendőr kötelezettségévé teszi, hogy elfogja és az illetékes hatóság elé állítsa azt a személyt, akit szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten érték. A fenti rendelkezés a rendőrnek nem biztosít mérlegelési lehetőséget, hanem tettenérés esetén kötelező jelleggel írja elő az intézkedés alá vont előállítását.

Ahhoz, hogy a Testület a rendőrség által megjelölt előállítási ok megalapozottságáról állást foglaljon, azt kell mérlegelnie, hogy felmerülhetett-e a panaszossal szemben bűncselekmény elkövetésének a rendőrségi fellépéshez szükséges fokú gyanúja, és ha igen, úgy megvalósult-e „tettenérés”.

Az első kérdéssel kapcsolatban a Testület utal töretlen gyakorlatára, amely szerint valamely bűncselekmény tényállásszerűségét kizárólag a rendőri intézkedés jogalapja szempontjából vizsgálja. Az Rtv.-ben rögzített hatásköri szabályok szerint ugyanis a Testület nem foglalhat állást abban a kérdésben, hogy valamely eljárás alá vont személy elkövetett-e bűncselekményt, azonban ha – olyan esetekben, amikor a rendőrség az intézkedés alapjaként bűncselekmény gyanújára hivatkozik – nem végezné el a rendőri intézkedés alapjául szolgáló magatartás értékelését, az alapjog-korlátozás vizsgálata üresedne ki. A fentiek alapján a Testület azt vizsgálta, hogy a panaszos részéről a bűncselekmény elkövetésének gyanúja felmerülhetett-e.

Ezzel összefüggésben a Testület fontosnak tartja hangsúlyozni: nem abban a kérdésben foglal állást, hogy a panaszos követett-e el bűncselekményt vagy sem, hanem csupán abban, hogy az adott helyen és időben rendelkezésére álló adatok alapján a rendőr gondolhatta-e azt, hogy panaszossal szemben felmerül a bűncselekmény elkövetésének – a megalapozott gyanú szintjénél alacsonyabb fokú – gyanúja. Amennyiben igen, úgy a rendőri intézkedés akkor is jogszerű lehet, ha utóbb a nyomozás azt állapítja meg, hogy az érintett nem követett el bűncselekményt, vagy a bűncselekmény elkövetése nem bizonyítható. Sem az Rtv., sem a büntető anyagi, illetve eljárási szabályok nem tartalmazzák a „tettenérés” meghatározását, ezért a Testület itt is a 265/2011. (IX. 14.) számú állásfoglalásában elvégzett fogalomértelmezést követi.

A parancsnoki kivizsgálás szerint a panaszossal szemben a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: Btk.) 271. § (1) bekezdésébe ütköző és a szerint minősülő garázdaság vétség elkövetése miatt indított nyomozást a BRFK Kerületi Rendőrkapitányság.

A Btk. 271. § (1) bekezdése szerint aki olyan kihívóan közösségellenes, erőszakos magatartást tanúsít, amely alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást vagy riadalmat keltsen, ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg, vétséget követ el és két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

A panaszos magatartásának értékelésénél a Testület megállapította, hogy a panaszosi és a rendőri állítások a II. r. panaszos ütésének száma és szándékossága tekintetében különböznek egymástól. Míg a II. r. panaszos elmondása szerint ő a férfit egy alkalommal, véletlenül ütötte meg, a rendőri előadás szerint ezt szándékosan, több alkalommal tette. A Testület ezen ellentmondást a videofelvételen látottak alapján oldotta fel. A felvételen egyértelműen látható, hogy a panaszos legalább három alkalommal ütött a férfi irányába. A Testület meglátása szerint pedig ez, valamint a II. r. panaszos azon, a kamera által dokumentált mozdulata is, ahogy a harmadik ütésnél a rúdra két kézzel ráfog, kellőképpen valószínűsíti az ütés szándékos jellegét ahhoz, hogy a rendőrségnek a garázdaság megvalósulására vonatkozó helyzetértékelése nem minősüljön nyilvánvalóan megalapozatlannak.

Erre való tekintettel a Testület úgy ítélte meg, hogy a garázdaság gyanújának a rendőri intézkedést szükségessé tevő fokú gyanúja a kérdéses esetben fennállt. Figyelemmel arra, hogy a helyszínen jelen lévő rendőrök a történeteknek szemtanúi voltak, azt figyelemmel kísérték, a Testület úgy ítélte meg, hogy a tettenérés feltételei is fennálltak, ezért jogszerű volt a panaszos előállítása az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján. Ennek következtében a rendőrség jogszerűen korlátozta, de nem sértette meg a panaszos személyi szabadsághoz való jogát.

2) A Testület ezt követően az előállítás időtartamát vonta vizsgálati körébe.

Az előállítás időtartamáról kiállított igazolás szerint a panaszos előállítása 2012. május 20-án 17 óra 45 perctől 21 óra 45 percig, tehát 4 órán keresztül tartott. A rendelkezésre álló iratok tanúsága szerint a II. r. panaszost – beszállítását követően – az előállító helyiség előtt lévő, ráccsal elzárt területen helyezték el. Az OMSZ Mentési dokumentációs lap tanúsága szerint a rendőrök 18 óra 13 perckor értesítették a mentőket, akik 19 óra 5 perc és 19 óra 20 perc között látták el a II. r. panaszost. A gyanúsított kihallgatásra 20 óra 5 perc és 20 óra 35 perc között került sor, ezt követően a II. r. panaszost rabosították (kb. 20 óra 40 perctől 21 óráig), zászlóját lefoglalták (21 óra 5 perctől 21 óra 15 percig), majd a szükséges dokumentáció elkészítését követően, 21 óra 45 perckor szabadon bocsátották.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerint a „rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.”

A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 30. § (3) bekezdése szerint az előállítás a fogvatartott személy szabadon bocsátásáig vagy őrizetbe vételéig, illetve előzetes letartóztatásáig, de legfeljebb az Rtv. 33. § (3) bekezdésében meghatározott ideig tart.

A Testület a panaszos előállítása során végzett eljárási cselekményeket – elhelyezés, orvosi vizsgálat, gyanúsított kihallgatás, lefoglalás, rabosítás, dokumentáció elkészítése – figyelembe véve úgy ítélte meg, hogy az előállítás 4 órás időtartama nem aránytalanul hosszú, ezért emiatt sem sérült a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapjoga.

3) Azon sérelem kapcsán, hogy az incidens másik szereplőjét nem vonták intézkedés alá, a Testület az alábbi megállapításokat teszi.

A Testület hatáskörét az Rtv. 92. § (1) bekezdése szabályozza. A hivatkozott jogszabályhely szerint akinek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, *annak elmulasztása*, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette – választása szerint – panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálják el.

A Testület töretlen gyakorlata szerint e rendelkezés alapján vizsgálata körébe vonja azokat az eseteket is, amikor a panaszos azt sérelmezi, hogy valamely, a terhére elkövetett jogsértés kapcsán a rendőrség elmulasztotta a szükséges intézkedéseket.

Ilyen esetekben a Testület – a büntetőjogi, illetve szabálysértési felelősségre vonatkozó következtetések levonása nélkül – megvizsgálja, hogy a panaszos által sérelmezett magatartás valóban felvethette-e az adott helyzetben olyan jogsértés gyanúját, amely rendőri intézkedést tett (volna) szükségessé. Amennyiben igen, úgy akkor állapítja meg a panaszos alapvető jogának – mégpedig általában a tisztességes eljáráshoz fűződő jogának – sérelmét, ha a rendőr valamely, az adott helyzetben nyilvánvalóan szükséges, az ügy szempontjából lényeges intézkedést nem tesz meg a kérdéses ügyben.

Jelen ügyben a rendőrségi iratok – a panaszbeadványban foglaltakkal egybehangzóan – beszámolnak arról, hogy a II. r. panaszost egy középkorú férfi egy alkalommal arcon ütötte, aminek következtében a II. r. panaszos arcán bevérzés keletkezett, emiatt mentőt is hívtak hozzá. A rendőrségi előadás szerint azonban a férfit nem vonták intézkedés alá, mert eltűnt a rendőrök látóteréből.

A Testület meglátása szerint a II. r. panaszossal konfliktusba kerülő férfi magatartása több, a Btk.-ba, illetve a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvénybe (Szabs. tv.) ütköző cselekmény gyanúját vetette fel. Ilyen a II. r. panaszossal kapcsolatban is felvetett garázdaság mellett a Btk. 170. § (1) bekezdésében szabályozott könnyű testi sértés („aki más testi épségét vagy egészségét sérti, ha a sérülés vagy a betegség nyolc napon belül gyógyul, a könnyű testi sértés vétségét követi el, és két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő”), a 180. § (1) bekezdés b) pontja által büntetni rendelt becsületsértés („aki [...] nagy nyilvánosság előtt a becsület csorbítására alkalmas kifejezést használ, vagy egyéb ilyen cselekményt követ el, vétség miatt egy évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő”), illetve a Szabs. tv. 169. § (1) bekezdés a) pontja szerinti rendzavarás („aki [...] verekszik, [...] szabálysértést követ el”).

Az Rtv. 13. § szerint „a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak.” A Testület úgy ítéli meg, hogy a II. r. panaszossal konfliktusba került személy cselekménye a fent felsorolt és az adott helyzetben – az egyszerű gyanú szintjén – nyilvánvalóan felmerülő tényállások kapcsán egyértelműen intézkedési kötelezettséget keletkeztetett.

Ezt követően azt kellett megítélni, hogy volt-e olyan az adott helyzetben nyilvánvalóan szükséges, az ügy szempontjából lényeges intézkedés, amelyet a rendőrök elmulasztottak foganatosítani.

A Testület álláspontja szerint a panaszolt esetben ilyennek minősül – legalább – a férfi személyazonosságának megállapítása, a rendőri jelentések azonban nem tesznek említést

arról, hogy a helyszínen lévő rendőrök bármelyike is kísérletet tett volna a férfi feltartóztatására és igazoltatására. (A Testület ebben a körben megjegyzi, hogy ha a rendőrség megítélése szerint közvédelemre üldözendő cselekmény gyanúja nem is merült fel, az igazoltatás elmulasztása megfosztotta a II. r. panaszost a magánindítvány előterjesztésétől, és – adott esetben – az ellene folyó eljárásban is okozhat hátrányt a panaszosnak, mivel például nem indítványozhatja a férfivel való szembesítését.)

Az igazoltatás elmulasztását a Testület meglátása szerint a rendőrség nem tudta megfelelően kimenteni. A helyszínen több tucat rendőr állt sorfalat a panaszolt időpontban, akiknek feladata éppen a kialakulthoz hasonló rendbontások megelőzése, kezelése volt. A férfi megállítására és intézkedés alá vonására a Testület megítélése szerint a rendelkezésre álló adatok szerint lett is volna lehetőség, továbbhaladásának iránya is nagy valószínűséggel megállapítható volt.

A Testület a fentiekre tekintettel úgy ítélte meg, hogy a minimálisan elvárható intézkedések – illetve legalább megkísérlésük – elmulasztása, sértette a II. r. panaszos tisztességes eljáráshoz való jogát. Tekintettel továbbá arra, hogy a II. r. panaszos rovasára elkövetett olyan bűncselekmény kapcsán merült fel a mulasztás, amely a II. r. panaszos testi épségét sértette, és a rendőrségnek pozitív kötelezettsége áll fent a polgárok testi épségének védelmére, a Testület a mulasztás kapcsán a panaszos – emberi méltóságából levezethető – fizikai integritáshoz fűződő jogának sérelmét is szükségesnek látta megállapítani.

IV.

Vizsgálata során a Testület megállapította, hogy a garázdaság gyanújának a rendőri intézkedést szükségessé tevő fokú gyanúja, továbbá a tettenérés feltételei a kérdéses esetben fennálltak, ezért jogszerű volt a II. r. panaszos előállítása az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján. Ennek következtében a rendőrség jogszerűen korlátozta, de nem sértette meg a II. r. panaszos személyi szabadsághoz való jogát. A Testület a II. r. panaszos előállítása során végzett eljárási cselekményeket figyelembe véve úgy ítélte meg, hogy az előállítás 4 órás időtartama nem aránytalanul hosszú, ezért emiatt sem sérült a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapjoga.

Azon sérelem kapcsán, hogy az incidens másik szereplőjét nem vonták intézkedés alá, a Testület úgy ítélte meg, hogy a minimálisan elvárható intézkedések – illetve legalább megkísérlésük – elmulasztása sértette a II. r. panaszos tisztességes eljáráshoz való jogát. Tekintettel továbbá arra, hogy a II. r. panaszos rovasára elkövetett olyan bűncselekmény kapcsán merült fel a mulasztás, amely a II. r. panaszos testi épségét sértette, és a rendőrségnek pozitív kötelezettsége áll fent a polgárok testi épségének védelmére, a Testület a mulasztás kapcsán a II. r. panaszos – emberi méltóságából levezethető – fizikai integritáshoz fűződő jogának sérelmét is szükségesnek látta megállapítani.

A Testület megítélése szerint a fenti alapjogséremlék elérik a súlyosság azon fokát, amely indokolttá teszi a panasz és az állásfoglalás megküldését az országos rendőrfőkapitánynak, ezért a rendelkező részben foglaltak szerint döntött.

Budapest, 2013. február 6.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf
előadó testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET